

AAN ROY GRACE DE TAAK EEN STALKER TE
STOPPEN VOORDAT HET TE LAAT IS...

PETER
JAMES

ALS DE DOOD

THRILLER

Peter James

Als de dood

De Fontein

I

Woensdag 23 oktober

Karl Murphy was een fatsoenlijke, vriendelijke man, een huisarts die in zijn eentje twee kleine kinderen grootbracht. De afgelopen twee jaar, sinds de dood van zijn geliefde vrouw Ingrid, waren moeilijk geweest. Hij maakte lange dagen en deed zijn uiterste best voor zijn groeiende patiëntenbestand, maar er waren aspecten van zijn werk waar hij echt moeite mee had, zoals wanneer hij patiënten moest vertellen dat ze een ongeneeslijke ziekte hadden. Maar het was nooit bij hem opgekomen dat hij mogelijk vijanden had gemaakt, en al helemaal niet dat iemand hem zo erg haatte dat hij hem dood wilde hebben.

Iemand die van plan was hem vanavond nog te vermoorden.

Natuurlijk, oké, hoe je ook je best deed, je kon niet iedereen te vriend houden, en dat zag Karl heel beslist soms op zijn werk. De meeste van zijn patiënten waren aardig, maar een klein aantal stelde hem en de andere medewerkers van de praktijk tot het uiterste op de proef. Toch probeerde hij iedereen gelijk te blijven behandelen.

Staannd aan de bar van het clubhuis op deze avond eind oktober, gedoucht en omgekleed na het golfen, dronk hij beleefd een tweede glas lime en limonade met zijn toernooipartners en keek discreet op zijn horloge. Hij wilde dolgraag ontsnappen. Voor het eerst in heel, heel lange tijd was hij weer gelukkig... en opgewonden. Er was een nieuwe vrouw in zijn leven. Ze kenden elkaar nog niet lang, maar nu al was hij ontzettend dol op haar. Misschien wel zo dol, had hij vandaag op de golfbaan gedacht, dat hij verliefd op haar werd. Maar aangezien hij erg op zijn privacy gesteld was, zei hij daar niets over tegen zijn gezelschap.

Even na zes uur dronk hij zijn glas leeg, zich er niet van bewust dat er buiten in de winderige duisternis een man op hem wachtte.

Zijn zus Stefanie had de kinderen vandaag van school gehaald en thuisgebracht. Ze zou wachten tot Karl thuiskwam met de kinderoppas, maar ze moest uiterlijk om kwart voor zeven naar een zakendiner met haar man, en Karl wilde niet dat ze door hem te laat kwam. Hij bedankte zijn gastheer voor

de leuke dag, zijn teamgenoten feliciteerden hem met zijn goede spel, en toen glipte hij opgelucht weg. Het had er alle schijn van dat het naborrelen tot laat op de avond zou doorgaan. Maar Karl had iets veel beters in het vooruitzicht dan drinken met zijn golfvrienden, hoe gezellig dat ook was. Hij had een date, een heel opwindende date. Bij de gedachte om haar weer te zien, na drie dagen, kreeg hij vlinders in zijn buik die hij sinds zijn tienerjaren niet meer had gevoeld.

Hij haastte zich door de wind en regen naar zijn auto aan de andere kant van de parkeerplaats, opende de kofferbak en gooide zijn golf tas erin. De kleine zilveren beker die hij had gewonnen stopte hij in een ritszakje aan de zijkant van de tas, volkomen in beslag genomen door gedachten aan de avond die voor hem lag. God, wat had ze een vreugde in zijn leven gebracht! De twee jaar sinds de dood van Ingrid waren een hel geweest, maar nu kwam hij daar eindelijk doorheen. In de lange, sombere periode na haar dood had hij niet gedacht dat dat ooit nog mogelijk was.

Hij zag de roerloze gedaante niet, helemaal in het zwart gekleed, die onder de geruite hondendeken op de achterbank lag, en het viel hem ook niet op dat de interieurverlichting van zijn auto niet aanging toen hij het portier opende. Het leek alsof er elke paar dagen wel weer iets anders aan de oude Audi stukging of, zoals de brandstofmeter, slechts af en toe werkte. Hij had een nieuwe A6 besteld, die over een paar weken zou komen.

Karl ging achter het stuur zitten, deed zijn gordel om, startte de motor en deed de koplampen aan. Hij schakelde de radio om van Classic FM naar Radio 4 om de tweede helft van het nieuws nog te horen, reed de parkeerplaats af en volgde de smalle weg langs de achttiende fairway van de Haywards Heath Golf Club. Bij het zien van de koplampen van een tegenligger stuurde hij zijn auto een stukje de berm in om de ander te laten passeren. Net toen hij op het punt stond weer gas te geven, hoorde hij plotseling beweging achter zich, en een tel later werd er iets vochtigs en bijtends tegen zijn mond en neus gedrukt.

Chloroform. Hij herkende die geur van zijn medicijnenstudie in het korte moment dat hij probeerde zich te verzetten, voordat zijn hoofd wazig werd, zijn voeten van de pedalen gleden en zijn handen het stuur loslieten.

2

Woensdagavond 23 oktober

In het donker, door zijn verrekijker, keek hij naar de vrouw van wie hij zo veel hield. Op de tafel naast hem lag de nachtkijker van zijn kruisboog, die hij gebruikte om haar ook te kunnen zien wanneer ze het licht uitdeed.

Ze dronk een glas witte wijn – haar vierde van vanavond – en koos met een ongerust en opgejaagd gezicht een nummer op haar telefoon; alweer. Met een zwieper van haar hoofd gooide ze haar rode haar uit haar mooie gezichtje. Dat deed ze altijd als ze opgefokt of zenuwachtig was.

Hij neemt niet op, mijn liefste, mijn schat. Echt niet.

3

Woensdagavond 23 oktober

Mannen! Wat was er toch aan de hand? Lag het aan haar? Aan de mannen?

Soms doe je dingen in het leven, dacht Red, die echt heel, heel stom zijn. Op het moment zelf heb je het niet in de gaten; dat komt pas als het misgaat. Het had twee jaar geduurd – twee jaar waarin ze de adviezen van haar familie, haar vrienden, en zelfs de politie in de wind had geslagen – voordat ze eindelijk had beseft hoe gevaarlijk Bryce Laurent was. De man die ze via een contactadvertentie had leren kennen en op wie ze verliefd was geworden.

Kon ze de tijd maar twee jaar terugdraaien, met de kennis die ze nu had. Alsjeblieft, God.

Dan zou ze zich nooit hebben ingeschreven bij dat online datingbureau, en ze zou al helemaal nooit die stomme advertentie hebben geplaatst.

Vrijgezelle meid, 29, roodharig en smeulend, liefdesleven neergestort en in brand gevlogen, zoekt nieuwe vlam om haar vuur weer te ontsteken. Lol, vriendschap en – wie weet – misschien meer?

De meeste reacties waren waardeloos geweest. Vriendinnen hadden haar al gewaarschuwd dat veel mannen die op dergelijke advertenties reageerden leugenaars waren; getrouwde kerels op zoek naar een snelle wip, en meer niet.

Nou, had Red die vriendinnen verteld, zij had geen belangstelling voor een snelle wip, maar ze was wel te porren voor een lange wip! Die waren zeldzaam geweest in de verspilde jaren met die egocentrische eikel van een Dominic, die na een stoeipartij van dertig seconden al binnen tien tellen weer zijn e-mail zat te bekijken.

Bovendien dacht Red dat ze genoeg mensenkennis had om een smeerlap van een fatsoenlijke vent te onderscheiden.

Fout.

Heel erg fout.

Nog foutter dan ze op dit moment besepte.

Ze was zich er niet van bewust dat ze werd gadegeslagen terwijl ze nog een

slokje sauvignon blanc nam, de telefoon tegen haar oor hield en telde hoe vaak hij overging. Drie. Vier. Vijf. Zes. Voicemail. Het was halfnegen 's avonds en hij was anderhalf uur te laat voor hun date. Waar hing hij verdomme uit?

Kwaad en gekwetst hing ze op, deze keer zonder een boodschap in te spreken.

4

Woensdagavond 23 oktober

Van was *the man!* O ja. O ja, zeker! ‘Queen of the Slipstream’ van Van Morrison dreunde uit de grote zwarte Jawbone-speaker en vulde zijn piepkleine appartement met alle mooie gedachten die hij ooit had gehad over Red.

De chagrijnige ouwe zak die boven hem woonde, bonsde met zijn wandelstok op zijn plafond, zoals altijd wanneer hij ’s avonds laat muziek draaide.

Maar dat kon hem niet schelen.

Zij was de Queen of the Slipstream geweest. Zijn koningin.

Zijn hartenvrouw.

Red – rood.

De kleur van de hartenvrouw.

En ze had hem afgewezen.

En hem vernederd.

Deed dat pijn? O ja, het deed pijn. Elke minuut van elke dag en elke nacht.

Elke seconde.

Hij had geluk gehad dat hij dit appartement had weten te bemachtigen, met het uitzicht hier.

Sommige dingen waren voorbestemd. Zoals hij en Red voorbestemd waren geweest. Hij liet de verrekijker zakken en wiegde zijn hoofd heen en weer, met een kolkende razernij vanbinnen. Oké, er waren een paar nare dingen geweest die hun relatie in de weg hadden gestaan, maar die lagen nu achter hen... het was te veel geworden.

Hij keek naar haar mooie lippen toen ze nog een slokje wijn nam. Lippen die hij zo teder, zo hartstochtelijk had gekust. Lippen die hij had getekend in zijn cartoonschetsen van haar, waarvan er een – haar lippen getuit in een uitdagende glimlach – ingelijst aan de muur hing. Hij had er de tekst *I’m a five-a-day gal!* onder gezet.

Lippen die elk stukje van zijn lichaam hadden gekust. De gedachte dat die lippen een andere man zouden kussen was onverdraaglijk. Het waren zijn lippen. Ze waren zijn eigendom. De gedachte dat een andere man haar zachte

huid zou aanraken, haar naakt in zijn armen zou nemen, bij haar zou binnengaan, was als een eindeloze bolus koud water in zijn aderen. Bij de gedachte dat ze een andere man in de ogen zou kijken terwijl ze haar climax bereikte, rilde hij van machteloze woede.

Maar niet meer zo heel machteloos. Nu had hij een plan.

Als ik je niet kan krijgen, krijgt niemand je.

Hij deed de gordijnen dicht en knipte het licht weer aan en bleef nog een tijdje naar haar kijken op de rij monitoren aan de muur. Ze belde opnieuw. Haar telefoon afluisteren was simpel geweest. Het softwareprogrammaatje SpyBubble, dat hij op internet had gekocht en stiekem op haar mobiele telefoon had geïnstalleerd, stelde hem in staat om al haar gesprekken af te luisteren, ongeacht waar ze was. Hij ontving automatisch alle sms'jes die zij ontving en verstuurde, elk nummer dat zij belde of dat haar belde, alle websites die ze bekeek, al haar foto's, en – heel belangrijk – dankzij de gps wist hij altijd precies waar ze was.

Hij keek naar de ingelijste foto's van zichzelf waar de muren mee waren behangen. Daar stond hij in een roze Leander-jack en met een strohoed op bij de Henley Regatta, als een soort jonge George Clooney, met aan zijn arm de mooie Red in een luchtige jurk en met een enorme hoed op. Daar was er nog een van hem met een leren pilootenhelm, in de cockpit van een Tiger Moth. Een serieuze foto van hem bij de luchtverkeersleiding van Gatwick Airport. Een foto waarop hij er best aantrekkelijk uitzag in baret en toga bij zijn afstuderen van de Sorbonne in Parijs. En nog een, ook met baret en toga, van toen hij zijn doctoraat behaalde van de School of Aviation in Sydney. Een van zijn favorieten was een foto waar hij op stond in zijn brandweeruniform. Daarnaast hing er een waarop hij prins Charles een hand gaf. En nog een waarop hij Sir Paul McCartney de hand drukte. Indrukwekkend?

Indrukwekkend genoeg voor een koningin?

En zij had hem afgewezen.

Vergiftigd door de leugens van haar familie. Vergiftigd door haar vrienden. Hoe had ze naar hen kunnen luisteren, hen kunnen geloven?

Ze had alles verpest met haar eigen stommititeit.

Hij zette de muziek harder om de gedachten die door zijn hoofd raasden te overstemmen en negeerde een volgend *bonk, bonk, bonk* op het plafond van meneer Chagrijn.

Hij pakte zijn verrekijker weer, deed het licht uit, liep naar het raam en schoof de gordijnen een klein stukje open.

Het was veel leuker om haar in eigen persoon te bekijken in plaats van op de schermen die beeld en geluid uit elke kamer van haar huis weergaven. Zo voelde hij haar pijn beter. Hij keek van een stukje hoger naar haar raam op

de tweede verdieping aan de overkant van de steeg. Het licht in de woonkamer was aan, dus hij kon haar duidelijk zien. Ze hield de telefoon tegen haar oor en keek heel ongerust.

En terecht.

Lees verder in *Als de dood*

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel

De dood voor ogen

Op dood spoor

Op sterven na dood

Ten dode opgeschreven

Doodskus

Dodemansrit

Schijndood

Doodsklok

Als de dood

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord

Perfectie

Eerste druk oktober 2015

Oorspronkelijke titel *Want You Dead*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © 2014 Really Scary Books/Peter James

The right of Peter James to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagbeeld © Tim Robinson / Arcangel Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3710 5

ISBN e-book 978 90 261 3711 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.